

være. Det vilde næppe være rigtigt, hvis ikke den Afgørelse, som har fundet Sted fra den højtærede Indenrigsministers Side, blev paataalt her, og det er en af Grundene til, at jeg nu har fremdraget Sagen. En anden af mine Grunde er den, at jeg ønskede at give den højtærede Indenrigsminister Lejlighed til at udtale sig om denne Sag. Det kan være meget muligt, at den højtærede Indenrigsminister ikke er slet saa skyldig, som det kan se ud til, men at Skylden maaske for en Del kan ligge hos den Medhjælp, som Ministeren naturligvis maa bygge paa og stole paa, at det er den, som i dette Tilfælde har vist sig ude af Stand til at opfylde sin Pligt. Jeg kan være tilbøjelig til at tro, at det hænger saaledes sammen; men i alt Fald vil den højtærede Minister jo nu faa Lejlighed til at udtale sig derom her i Rigsdagen. Jeg skulde naturligvis heller ikke have noget imod, om ærede Medlemmer af Tinget vilde have denne Sag in mente, især da de Medlemmer, som maatte faa Sæde i det Finansudvalg, som snart skal nedsættes. Det var jo muligt, at der i dette Udvalg kunde finde en Forhandling Sted med Ministeren om en anden Ordning, og kunde en saadan tilvejebringes, vilde det være ønskeligt; men jeg vil paa den anden Side indrømme, at naar man nu en Gang har afsluttet disse Kontrakter, kan jeg ikke rigtig se nogen Udvej til at komme bort fra dem før 1902. Det kan jo være, at de Herrer, som faa Sæde i Finansudvalget, bedre kunne finde en saadan Udvej, og det skulde i saa Tilfælde kun glæde mig.

J. C. Christensen: Da den Forhandling, som har været ført her i disse Dage, og navnlig Udtalelserne fra Ministerbordet, snarere har bekræftet end afkræftet Rigtheden af mine Udtalelser om de smaa Forventninger, har jeg ikke meget at tilføje til, hvad jeg allerede den første Dag udtalte her. Ministeriet har jo kun i ringe Grad ladet os se den Vej, det vilde vandre paa her under Rigsdagsarbejdet, og ligeledes kun i ringe Grad ladet os skimte det Program, som dog maatte være ledende for dets Arbejde herinde. Den højtærede Konseilspræsident mente, at Ministeriet skulde bedømmes efter dets Handlinger, men ikke efter dets Ord; men saaledes gaar det egentlig ikke til i Livet. Naar vi dømme om en Mands Karakter, dømme vi baade efter hans Ord og Handlinger, og synderlig anderledes gaar det heller ikke, naar man vil danne sig en Dom om politiske Partier og særlig om et Ministerium.

Man maa der have baade Ord og Handlinger at holde sig til. Ordene ere Programmet, og Handlingerne ere de Gerninger, som foretages her i Rigsdagen og i Administrationen fra Ministeriets Side. Naar vi nu — som Tilfældet er — delvis savne et Program, er det sikkert nok, at vi derved komme til at staa med nogen Usikkerhed i vor Dom, og den højtærede Konseilspræsident indrømmede jo ogsaa, at der maatte blive nogen Usikkerhed tilbage. Der er dog imidlertid kommet nogle Antydninger af et Program, og dem skal jeg ganske kort beskæftige mig med. Først talte Konseilspræsidenten om Rigsdagssamlingen og beklagede meget den 8. Maaneders Rigsdagssamling, og deri kan den højtærede Konseilspræsident jo ikke blive uenig med os. Jeg tror heller ikke, at nogen her i Tinget ønsker 8. Maaneders Rigsdagssamlinger. Jeg tror, at det med de fleste Rigsdagsmænd gaar saaledes, at, naar Træerne knoppes, Græsset grønnes og Blomsterne springe ud, længes vi alle efter vort Hjem. Der er ingen Fornøjelse ved at gaa her inde saa længe, men naar der skal føres store Lovarbejder igennem, bliver man nødt til at tage imod længere Rigsdagssamlinger. Ser man hen til de vigtigste af alle de Love, vi have faaet gennemførte her paa Rigsdagen, vil man se, at de for en stor Del bære Datoen April eller Maj. Erfaringen har vist, at det ikke er saa ganske let at faa store Lovarbejder fremmede saa tidligt, at man kan faa dem igennem inden den 1ste April. Men naar Erfaringen viser dette, maa jeg ogsaa have haft Ret, naar jeg mente, at det var uheldigt at have Valgdag omkring den 9de April. Det bestred den højtærede Konseilspræsident heller ikke. Der kan være Fare for, at netop denne Valgdag kan komme til at skære Lovarbejdet i Stykker. Jeg mente derfor, at det vilde have været politisk forstandigt af Hensyn til Rigsdagsarbejdets Fremme at tage Valgdagen paa et andet Tidspunkt, i Juni eller September Maaned. Her kommer Uenigheden frem, idet den højtærede Konseilspræsident mente, at det ikke vilde have været forstandigt, og at en Opløsning af Folketinget tværtimod vilde have hindret Arbejdet, idet han da ikke kunde have forelagt Skattelovene i Landstinget, saaledes som han i Foraaret havde lovet, men først maatte være kommen frem med dem her i Folketinget. Jeg ser nu ikke, at denne Grund har saa meget paa sig. Jeg ser ikke, at der kunde være noget i Vejen for, at den ærede Finansminister kunde